

## [Victor Pürschel.]

Justitsministeren har givet nogle fremmede Flygtninge tidsbegrænset Opholdstilladelse, men om den æreformærende Sigtelse mod Justitsministeren ... og det bestrides ikke af Anklagemyndigheden, — det sagde den højtærede Minister ogsaa her —

„at Justitsministeren i Overensstemmelse med de fulgte Regler om Asylret har meddelt enkelte Flygtninge Ret til Ophold her i Landet.“

Her har allerede Forespørgeren sagt, at han fandt, at man ved denne Tilladelse var kommet uden for de almindelige Regler; det har Ministeren ikke haft Lejlighed til at svare paa endnu, og jeg afventer, hvad der vil blive svaret paa det. Men det interessante er, at der fortsættes:

„Det vil derhos være i Strid med gældende Praksis, om Akter vedrørende interne Embedshandlinger kunde kræves fremlagt i Retten.“

Det forstaaer jeg ikke rigtig, for efter § 749 kan de jo kræves fremlagt i Retten. Jeg forstaaer derfor ikke, hvordan Anklagemyndighedens Repræsentant kan staa og sige i Retten, at det ikke kan kræves efter Praksis. (*Justitsministeren* [Steincke]: Efter Praksis!). Ja, men Praksis kan da formentlig ikke være i Strid med Retsplejeloven, og efter Retsplejeloven kan man forlange det. Og hvad der er mere interessant, er, at der saa siges — og jeg gaar ud fra, at det er stemmende med Ministerens Redegørelse —:

„Ved en den 30. November afsagt Retskendelse statuerede Retten, at Forsvarets Paastand ikke kunde tages til Følge. Der henvistes til § 749, hvorefter Embedsakter ikke kan kræves meddelt, hvis den paagældende Minister finder Hemmeligholdelse nødvendig i Statens Interesse.“

Nu spørger jeg: Har Retten afvist Begæringen, fordi Dokumenterne var irrelevante, eller har den afvist den efter § 749? Det er nemlig to forskellige Ting. I det ene Tilfælde tages der slet ikke Stilling til, om Dokumenterne bør hemmeligholdes eller ikke, man siger ganske simpelt, at de kommer ikke Sagen ved; i det andet Tilfælde siger man, at det er § 749, der er til Hinder for det. Men Forudsætningen for, at § 749 kan anvendes, er, at det er Dokumenter, hvis Hemmeligholdelse Statens Interesse kræver. Der staaer nemlig i § 749, at Embedsakter, „der skønnes at være af Betydning for Sagen, kan Retten eller Paatalemyndigheden kræve meddelt, medmindre Hemmeligholdelse findes nød-

vendig i Statens Interesse“. Det er altsaa dette Moment, der efter Redegørelsen har været afgørende, og Beslutningen i saa Henseende træffes af vedkommende Minister.

Hvis denne Redegørelse her er rigtig — og saa vidt jeg hørte, faldt Ministerens Udtalelse her sammen med den —, er det jeg spørger: Hvorledes er saa den videre Sammenhæng? Jeg maa have Ministerens Udtalelse, før jeg kan fortsætte Betragtningerne.

**Forespørgeren (Hasle).** Den højtærede Justitsminister advarede mig imod at sammenblande politiske Flygtninge med Jøder. Nu vil jeg sige, at Grænsen her maa dog vist i stort Omfang være flydende. Som Forholdene har udviklet sig, vil Folk jo tvinges til at søge Ophold i Danmark uden at kunne kaldes politiske Flygtninge i nogen egentlig Forstand, idet de reelt er saadan stillede, at deres Eksistens er fuldkommen ødelagt, hvis de ikke faar Tilladelse til at komme ind i Landet. Men her er det, vi ser, at honnerte Folk, som har Tilknytning til Danmark, og hvis Eksistens paa det alvorligste er truet, ikke kan komme ind, og vi spørger da os selv: Kan det virkelig være rigtigt, at man holder ude Folk, som altsaa i reel Forstand er politiske Flygtninge, medens en Mand, om hvem det er oplyst, som er oplyst om Werner Calm, kan faa Tilladelse til at komme ind! Det er ikke nok, som Justitsministeren gjorde, at henvise til den Tragedie, det vilde være for Werner Calm ikke at kunne komme ind, for der er Tragedie i hvert eneste Tilfælde, der bliver forelagt Justitsministeriet.

Den højtærede Justitsminister gentog, at han havde ikke fulgt Frits Clausen-Sagen og vilde ikke følge den Slags Sager. Jeg tror, det er forkert af den højtærede Justitsminister, men det bliver jo hans Sag. Men Ansvarer bliver ikke mindre, ved at Justitsministeren ikke følger disse Sager. Naar det drejer sig om Folk som National-socialister og Kommuniste, Folk, som bekender sig til et andet Kulturgrundlag end vi andre, er det maaske netop særlig vigtigt at opretholde Retsplejelovens Regler paa det nøjeste, for det er jo i den Slags Tilfælde, vort Kulturgrundlag skal vise sin Bærekraft; det er i den Slags Tilfælde, det skal vise sig, om det er Alvor med vore Principper med Hensyn til Retsplejen.

Jeg kan derfor ikke tage Ministerens Redegørelse for fyldestgørende og skal paa det ærede Medlem Hr. Himmelstrups og